

(א) (ל"ז ע"ב) (ט) [ע"י נמוס]
מנהג: ד"ה שאין להס',
(ג) [קמ"ק, ד] [קמ"ג]
כ"ח מט: כ"ג ע"ו,
(ד) [ע"י גיטין כ"ו],
(ה) [ע"ב].

הנהגות הב"ח

(ב) גם י"ח דמי כגון
דמכז ביה הנפק: (ג) שם
יחזיר לנפש דבריו ר' יוסי
ש"י אומר:

גיליון הש"ס

תוס' ד"ה ב"ח וכו' דמנה
ובאתים משתעבד. פי
לקמן ח ע"א מדיה
הטעון:

רבינו הגאון

השתופין א"י חולקין את
החצר עד שיהא בה כדי
לזה וכדי לזה וכו' ואסיק
התם בגמ' ת"ש זה הכלל
כל שאילו יחלק ושמו
עליו חולקין אותו ואם
לא מעלין אותו בדמים.
ר' יוסי אומר הרי הוא
בחזקתו. ומקשי וכו' ר'
יוסי לא חולקין לפירעון
והתניא מצא כתובה אשה
בשוק בזמן שהבעל מודה
יחזיר לאשה אין הבעל
מודה לא יחזיר לא לזה
ועל לזה. ור' יוסי [אומר]
עודה תחת בעלה יחזיר
לאשה נתארמלה או
נתגרשה לא יחזיר לא לזה
ולא לזה. ופירי רבינא
דהוא בתרא אפוך ואימא
הכי נפל ליד הדיין כגון
שכתבו בו קיום כ"ד לא
יחזיר עולמית דבריו ר'
יוסי וחכ"א הרי הוא
בחזקתו וטעמא דרבנן
התם דאמר לא יחזיר לא
לזה לאו משום
משום דחיישין לשת
כתובת. ור' יוסי לשת
כתובת לא חייש.

מאי שנא ליד דיין. לנפשים דגרסי בשניא והיכי דמי כגון דכמוז
ביה הנפק השתא לא ידע דנפל ליד דיין והיינו הנפק אלף
סבור דהיינו שהדיין מאלו ולכן בעי מאי שנא ליד דיין מאיש אחר
ולנפשים דלג גרסי ביה הכי והיכי דמי כגון דכמוז ביה הנפק
ידע שפיר השתא דנפל ליד דיין היינו
שכתבו בו הנפק ומיבעיא ליה מאי
שנא כמוז בו הנפק דלג יוציא
לעולם הלא אם אין כמוז בו הנפק
נראה דכ"ש הוא שלא יוציא עולמית
דליכא למימר שמהא כמז ללות ולא
לזה ומשני דלג מיבעיא קאמר:
בזמן שהבעל מודה יחזיר לאשה.
דלג חיישין לקניטא וליכא
למיחש לשמא כמז ניטקן ולא נשא
עד תשרי דמנה ומלחמי משתעבדי
מן האירוסין אף בלא כמותה דאירוסין
קלא אית להו ולקודם אירוסין ליכא
למיחש דכמז לה ומוספת נמי לאבדי
דאמר עדיו בתמזו וכן לו א"ש
ר' אסי יעמיד כשהקנה לה:

דחיישין פשתו כתובות. ונלאו
איפוך לא מני לאוקמא
דרכי יוסי חייש לשת כתובות דא"כ
עודה תחת בעלה אמאי יחזיר לנפשה
כשאין הבעל מודה:

מחלוקת. פרש"י דהיינו יחלוקו
דקאמר רש"י והדין
עמו שלא רצה לפרש פלוגתא דרבי
ורש"י ג' משום דהיינו קאמר אבל אחד
אדוק בטופס כו' משמע דהתם לא
פליגי וזה אינו דגם שם אם אינו
מקיים לא שקיל לרבי מדי:

דאית ביה זמן כמה שוה. פרש"י
דמעוט ולזה ומלזה לא
שיימין דכתיבי נמי בשטרא אחרונה
בטופס והוא עיקר דמתן (ב"ב דף קס"ה)
כמוז [בז] מלמעלה מנה כו' ותימה
הא אין למדין משטרא אחרונה ולכן
עושין חזרת השטר ומתני' דכמוז
למעלה מנה לא מיירי בשטרא אחרונה
וגם פי' דבעדים לא שיימין דרש"י ג'
אית ליה מודה בשטר שכתבו אין
נריך לקיימו ופירושו תימה דאם
חשז אותו שאינו טופס עדים כאלו
יש לו שטר בלא עדים א"כ לרש"י ג'
נמי לא א"ש דהיינו דסבר דאין נריך
לקיימו מ"מ כשאין כלל עדי חתימה
פסול ועוד כמה עדיף תורף בטופס
כך השטר פסול בלא טופס כמו בלא
תורף דאם נמחק אפי' שטיה אמת
מן השטר הוא פסול אלף דהיינו יש
לומר דמנה שהשטר נפסל אין שמין
דכך שוה כשטופס שטיה אמת מן
הטופס כמו טופס לזה ומלזה ומעוט
ועדים והשטר אינו כשר בלא זה כמו
בלא זה אבל זמן שהשטר כשר בלא
זמנו שמין כמה שוה וצירושלמי איכא
א"ר אלעזר הכל הולך אחר מי
שחפס עדים ופליגי אגמ' שלנו דמוכר
זמן וסובר דעדי מקירה כרתי

והשטר כשר בלא עדי חתימה ושמין כמה שוה שוה שוה (ב"ב דף ק"ג) דסבר
רש"י ג' עדי חתימה כרתי: ויחלוקו נמי דרבי. ואין חולקין את החצו כמז ששטר אלף כמו ששוה לו למכור מזה יפרע
החזי דלי לא תימנה הכי אלף חזי החצו ממש הא אפסדוה ולא גרסי' לא דפסקין לנפשה דא"כ מה מצוה
מטלית אדרבה בטלית אם יחמכו לנשים אין פסידא כל כך ואם יחמך השטר לא ישהו לנפשו ועוד דפשיטא הוא דלא יחלוקו השטר
לנשים דאוקימנא לעיל פלוגתא דרבי ורבי שמעון בן גמליאל כמזדה בשטר שכתבו אלף כדפרישית:

מאי שנא ליד דיין. מאיש אחר: הכי קאמר ואחר. שאינו לא לזה
ולא מלזה: שמהא שטר שנפל. ככר ליד הדיין. ומאי ניהו הך נפילה
דכתיב ביה הנפק: לא יוציא מידו. לא לזה ולא מלזה עד שיבא
אלהיו או עדים שראו מיד מי נפל: לפירעון. שמהא אמת טוען
הלוה שפרעו: ורבי יוסי לא חייש
לפירעון. דמאן דמהדרי ליה שטר
פרוע לאלתר וזכיר ביה לקורעו ולא
משהי ליה: שבעל מודה. שלא נתן
לה כמותה: אין הבעל מודה. שאמר
פרעתי ומידי נפל: עודה תחת בעלה.
שלא גרשה: יחזיר לנפשה. דלא עבדי
איניש ליתן כמותה קודם גירושין:
נרבי אפסדו. מעוט נזירות או
נפשים מסר לה ליהוד כמותה
כשנשאה או לאחר מכן שלא יטריחיה
יורשים אם תחללמן: לעולם איפוך
קמייתא. ודקשי' לך דרבנן אדרבנן
לא מיקשי דטעמיהו דרבנן כמותה
לאו משום דחיישין לפירעון דמאן
דפרע אהדר ליה שטרא לאלתר קרע
ליה אלף מהדר לשמי כמותה
שמהא חזר וכתב לה כמותה אחרת
שניה לאחר שנפלה זמתי מידה. ואין
הבעל מודה דקמי' לאו כמותה פרעתי
אלף כמותה אל מחזור לה שיש צדקה
אחרת ותויתא על יורשי שטר אחר
שטר: מחלוקת. האי יחלוקו דקאמר
ר"ש [ב"ג] דמשמע חולקין לשמי כמותה
שמעתי משום ר' יצחק ב"ר מנחם
ונראה צעיתי: ושנייה אדוקים
בסורף. כלומר או שנייה אדוקין
בסורף. ומורף גילוי של שטר מקום
הלוה והמלוה והמעוט והזמן טופס
שאר כל לשון השטר: זה נוטל כו'.
דמאי דתפסי דדייה הוא דקמני לעילו
זה נוטל עד מקום שידו מנעת כו'.
ולקמן מפרש למאי מיבעי ליה: ואפי'
אחד אדוק כו'. בתמיה: והא פניא
עד מקום שידו מנעת. שלו דקאי
סורף כי מלטי. ומר אמר חדא ומר
אמר חדא ולא פליגי: דלמי. מעלין
דלמי כמה תורף יפה מן הטופס:
שטרא דאית ביה זמן כמה שוה.
דחורף עדיף בטופס דאית ביה מקום
הזמן דאילו שם המלוה והלוה והמעוט
כמוזין אף בטופס שניך לחזור
מעיינו של שטר בשטרא אחרונה
והוא עיקר דמתן (ב"ב דף קס"ה):
כמוז בו מלמעלה מנה ומלמטה
מלמטה [מלמעלה מנה ומלמטה
מנה הכל הולך אחר התחתון אבל
זמן לא מיהדר. ואי משום חתימת
עדים דהוא תחת הטופס הא אית ליה
לרש"י ג' מודה בשטר שכתבו אין נריך
לקיימו והאי מודה שכתבו הוא:
דחזיא

מאי שנא ליד דיין אמר רבא הכי קאמר
י'ואחר שמצא שטר שנפל ליד דיין והיכי דמי
(א) דכתב ביה הנפק לא יוציא עולמית ולא
מיבעיא לא כתב ביה הנפק דאיכא למימר
כתב ללות ולא לזה אלא אפי' כתב ביה הנפק
דמקיים לא יחזיר דחיישין לפירעון ורבי יוסי
אומר ר' הרי הוא בחזקתו ולא חיישין לפירעון
ולא חייש ר' יוסי לפירעון והתניא מצא שטר
כתובה בשוק בזמן שהבעל מודה יחזיר
לאשה אין הבעל מודה לא יחזיר לא לזה
ולא לזה רבי יוסי אומר עודה תחת בעלה
יחזיר לאשה נתארמלה או נתגרשה לא
יחזיר לא לזה ולא לזה איפוך נפל ליד דיין לא
יוציא עולמית דבריו רבי יוסי וחכ"א הרי הוא
בחזקתו אי הכי קשיא דרבנן אדרבנן שטר
כתובה כולה רבי יוסי וחכ"א מחסרא והכי
קתני אין הבעל מודה לא יחזיר לא לזה ולא
לזה כד"א שנתארמלה או שנתגרשה אבל
עודה תחת בעלה יחזיר לאשה (ב) שר"י אומר
עודה תחת בעלה יחזיר לאשה נתארמלה או
שנתגרשה לא יחזיר לא לזה ולא לזה רב
פפא אמר לעולם לא תיפוך רבי יוסי לדבריהם
דרבנן קאמר להו לדידי אפילו נתארמלה או
נתגרשה נמי לא חיישין לפירעון לדידכו
אורו לי מיהת בעודה תחת בעלה דייחזיר
לאשה דלאו בת פירעון היא ואמרו ליה רבנן
אימור צרדי אתפסה רבינא אמר לעולם
איפוך קמייתא וטעמא דרבנן הכא משום
דחיישין לשתו כתובות ורבי יוסי לשתו
כתובות לא חייש אמר רבי אלעזר^ג מחלוקת
בששניהם אדוקים בטופס ושניהם בתורף
י'אבל אחד אדוק בטופס ואחד אדוק בתורף
זה נוטל טופס זה נוטל תורף ור' יוחנן אמר
לעולם חולקין ואפילו אחד אדוק בטופס ואחד
אדוק בתורף והתניא זה נוטל עד מקום שידו
מגעת לא צריכא דקאי תורף בי מצעי אי
הכי מאי למימרא לא צריכא דמקרב לגבי
דחד (ג) מהו דתימא א"ל פלוג הכי קמ"ל דא"ל
מאי חזית דפלגת הכי פלוג הכי א"ל רב אחא
מדפתי לרבינא לרבי אלעזר דאמר זה נוטל
טופס וזה נוטל תורף למה ליה (ד) וכו' לצור ע"פ
צלוהיתו הוא צריך א"ל דלמי דאמר הכי
שטרא דאית ביה זמן כמה שוה ודלית ביה
זמן כמה שוה בשטרא דאית ביה זמן גבי
ממשעבדי ואידך לא גבי ממשעבדי יהיב
ליה היאך דביני ביני ויחלוקו נמי דאמרן

שנים אוחזין בתלית הכי נמי דפליגי הא אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

דלמי דאי לא תימא הכי
אפסדוה הא לא קשיא
דחזיא

שנים אוחזין פרק ראשון בבא מציעא

(א) כלאים פ"ח מ"ג
(ב) ומשנה א' הישג נקרון
(ג) מצינו א"כ הישג נקרון
(ד) ע"י מ"ב כ"ב ע"ה: ד"ה
(ה) אוחזין (ד) נגלה ב"ג
(ו) וקדושתו כ"ה: (ז) וצ"ב
(ח) ע"י ע"ה ר"ש:

גליון הש"ס

גמ' רבוב. ע"י מ"ט פ"י
משה ג' דגרים ד"ה אביה
ונעלה: תוס' ד"ה מנהיג
ובי ס"ג פ"ד מ"ב סתם
תני. ע"י זה כמסורת
דף ל"ה ע"ה ומי א"כ
למ"ד חייב תפוח שנגי'
מייבי ומימי: שם: שם
ד"ה רבוב וכו' אין
לפ"ה. ע"י תשובת
מהר"ם די גוטון סי' ס"ג:
שם ד"ה או וכו' ופסיפא
א"י הרובית. קשה לי במה
דלמתי לטול ע"ה אלא
מסיפא זומן שהן מדיים
כו' וי"מ המנהיג מליאה
לחציו מ"ל דין מדיים
ק"ל אהגביו מליאה
ומדיים שהגביו יחד
ונכתיב מזה להמנהיג
מליאה לחציו קנה חציו.
דלמתי ק"ל על אחד רוב
ואחד מנהיג למדיים שקנו
יחד מזה ונכתיב מזה לרוב
במקום מנהיג קנה:

לעזר רש"י

קבישט"א
(קבישט"א א) אספא

מוסף רש"י

המנהיג. ע"י מיניס יחד
קטושים ויגיס כהולת שום
משא (דברים כ"ב):

שמעית מיניה דמר שמואל תרתי. שמעתי ממנו שני דברים דין רכוב ודין מנהיג צמד אמר לי קני וצמד אמר לי לא קני ולא ידענא כ"י: אי נימא רכוב לחודיה. שאין אחר מנהיג עמו וצמד אחד מן השוק וחוטפו ממנו צפינו ומושקה לקנותה וכן מנהיג ואין רכוב עמו וצמד אחד וחוטפו ממנו צפינו לקנותה וקאמר שמואל צמד מינייהו דלא קני ומאן דמטף שפיר מטף ומציעא ליה לרב יהודה צ"ה מינייהו: מנהיג לחודיה מי איכא למאן דאמר דלא קני. ה"ל משיכה היא זו ובהמה נקנית במשיכה) ומאי מיבעי ליה לרב יהודה אי ודאי אמר שמואל צמד מינייהו דלא קני צרכוב הוא דקאמר דקסבר משיכה צעינן שתעקור יד ורגל כדאמרין צדקדושתו (דף כ"ג): אלא רכוב במקום מנהיג. שיהיה צאיס לפיניו זה רכוב וזה מנהיג זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי אמר שמואל חד קני ומציעא ליה לרב יהודה היכא דאיתנהו לתרויהו הי עדיף רכוב עדיף דהא תפיס בה וכי אמרין משיכה קני היכא דליכא רכוב אבל במקום רכוב לא: או דלמא מנהיג עדיף דקאולא מחמתיה. והיא הגדולה נקנית: למאן אי לר"מ כו' עד לרבנן לא גרס: נחוי אגן. אית לן למפשט משמעתא דמר שמואל צ"ה מינייהו אמר: המנהיג. צבור ותמור: פוטרי. קסבר לאו מרי עבדי: ומדאפיך שמואל כו'. ש"מ סבירא לשמואל רכוב לאו מרי מעשה עבדי ומשום דליחוד ורביס הלכה כרביס אפכה למתני' לאוקמה פטורא כרבנן: הכי גרסינן שמת מינה ס"ל לשמואל רכוב לחודיה לא קני. ולא גרס לרבנן: והא זומנין סגיאיין אמר. להא שמעתין נחוי אגן: ולא אמר. לן. אלא משמך למפשט אפיקו לרב יהודה: אבבא. אמת הוא אמר לי נחוי אגן וחזר אני שאמרתי לו הכי תפשוט מר רכוב מיושב נקרון: מוסירה. קבישט"א: מוסירה אינה קונה. צמליאה עד שיליכנה ותעקור יד ורגל. ואע"ג דצמכירה קני דמתן (קדושתו דף כ"ה): צממה גסה נקנית בצמכירה לגבי מליאה לא קני כדאמרין טעמא

במדה לקמן בשמעתין: איכא דאמרי. רב יוסף משמיה דנפשיה קאמר נחוי אגן ואל"ל אצ"י היכי תפשוט רכוב כו': אידי. שם חכס: מחבירו. מקח וממכר: בנכסי הגר. שמת ואין לו יורשין וכל הקודם בנכסיו וזה בהן: ומהו לשון מוסירה. שמוסרין אותו צו ללוקח: אי נימא ר"מ. דאמר הישג נקרון סופג את הארבעים וממני' יחידאה היא וליה הלכתא כוותיה: השתא לר"מ יושב קני. דקאמר הישג נקרון סופג את הארבעים: רכוב מיבעיא. ולמה לי לאשמועינן בתרתי: אלא לאו רבנן. ואשמועינן דביושב הוא דפטור אבל רכוב לא ותיובתא לרב יהודה דפטור רכוב מיושב: צמכירה. דקנייה במשיכה שזעט צה צמכירה והולכת ממנתו כדרך רוכבי סוסים: היינו מנהיג. והו"ל למיתני או שהיו שניהם מנהיגים: כרי גווי מנהיג. דאי אשמועינן צמני מנהיגים דיתלוקו לא היינו יודעים להאי מהו דמימא כו': חמור דרכו בהנהגה וגמל דרכו במשיכה: צמדה

למאן דאמר ר"מ ור"א אף במסירה קאמר וכו' צמשיכה וכן התם צמג' להיכא דמוכיר מסירה הוי פ"י אף במסירה וצמקוס שמוכיר משיכה דוקא ולא מסירה וצולו הכי לרין לומר כן התם: רבוב הוא דלא קני. ומתני' דלחד רכוב דחי לקמן צמנהיג צרגליו: רבוב עדיף התפס בה. און לפרש דתפס צרגליו או צמה שיושב עליה דהאי לא מיקרי תפס צה אלא צמה שהא תפוס צמוסירה קרי תפס צה דהא צממוך נקט הא ליטנא ולרין לומר דתפס צה ואלו נמי מעט מחמתיה או דלמא מנהיג עדיף דלולא מחמתיה טובא דאי לא מיבעיא ליה צרכוב אלא משום דתפס צה גרידא א"כ מה פשוט צממוך מיושב דפטור והכי נמי דרכוב לא קני והלא לענין כלאים אינו תלוי כלל בתפיסה אלא צאלא מחמתיה ולענין קנין אינו תלוי כי אס תפס צה ולא צאלא מחמתיה: או דלא מנהיג עדיף כו'. תימה דלפטור ממתי' דמנהיג קונה צמקוס רכוב ואי רכוב איירי צמנהיג צרגליו כ"ש דמנהיג עדיף דאפילו צמקוס רכוב ומנהיג צרגליו קני כ"ש צמקוס רכוב לחודיה וי"ל דמן המנהיג אין להוכיח דקני מנהיג צמקוס רכוב דאפילו לא קני מיקרי מוחזק דכיון דמנהיג לחודיה שלא צמקוס רכוב קני מקרי מוחזק אפי' צמקוס רכוב ומ"מ לקמן מוכיח שפיר ממתינתין צרכוב לחודיה קני מאחר שקרי מוחזק דאי אפילו לחודיה לא קני סבדא הוא דאפי' מוחזק נמי לא הוי וכן לעיל דקאמר אילימא מהא שנים אוחזין האי אמר כולה אצמתי' אבל שנים שהגביו לא קנו התם נמי אע"ג דכמו שהם שניהם תפוסים לא קנו מקרי מוחזק כיון דאס היה מנהיג לחודיה אילו לא היה חציו תפוס צלד השני היה קונה לכך איקרי מוחזק אפילו עם חציו ומוסיפא אין להוכיח דרכוב ומנהיג קנו שניהם זה צמקוס זה דקמני אס היו שניהם מודים יחלוקו דאין שניהם צנהגה או צקנין אחר: רבוב צחודיה צא קני. נראה דרב יהודה היה מסופק אס שמע משמואל צרכוב לחודיה ומנהיג לחודיה ולא פשיט ליה דרכוב הוא דלא קני או אס שמע ליה צרכוב צמקוס מנהיג ואו מספקא ליה הי מינייהו קני דאי לא מספקא ליה אלא שמע משמואל צרכוב צמקוס מנהיג ומו לא א"כ ס"ל לשמואל דרכוב לחודיה קני והשתא פשיט רב יהודה דאפילו לחודיה לא קני: מדהו דתימא רבוב עדיף. פ"י חזקתו עדיף ויצטל את חזקת מנהיג קמ"ל דשניהם מוחזקים ויחלוקו אבל אין לפרש מהו דמיתא רכוב עדיף ויצטל את קנין המנהיג קמ"ל דשניהם קנו כדפרישית לעיל דאפילו לא הוי קני צמקוס רכוב מקרי מוחזק כיון דמנהיג לחודיה קני וא"ת לעיל כי פריך השתא יושב קני רכוב מיבעיא לי שני דקא משמע לן דלא צמטל חזקת רכוב דתפס צה ואלו מחמתיה את חזקת המנהיג דאי משום דתפס צה מנהיג נמי אולא מחמתיה טפי מרכוב אבל השתא דמיידי צמנהיג צרגליו דכיון דכל מה שיש צמנהיג יש צרכוב ועוד דתפס צה יצטל את חזקת המנהיג קא משמע לן ולפי מאי דלוקימנא השתא צמנהיג צרגליו אמיא כרבנן וכל שכן כרבי מאיר:

מנהיג צחודיה מי איכא מאן דאמר צא קנה. אע"ג דלר"ש אית ליה צפ"ק דקדושתו (דף כ"ה: וס) דצממה וצין דקה צין גסה] אינה נקנית אלא צנהגה *מ"מ פריך מכה סתם ממתינתין דהא תנן אחד רכוב ואחד מנהיג כו' והא דמתן צפ"ק דקדושתו (דף כ"ה) וצממה גסה נקנית צמסירה צברי ר"מ ור"א אף במסירה קאמר וכו' צמשיכה וכן התם צמג' להיכא דמוכיר מסירה הוי פ"י אף במסירה וצמקוס שמוכיר משיכה דוקא ולא מסירה וצולו הכי לרין לומר כן התם: רבוב הוא דלא קני. ומתני' דלחד רכוב דחי לקמן צמנהיג צרגליו: רבוב עדיף התפס בה. און לפרש דתפס צרגליו או צמה שיושב עליה דהאי לא מיקרי תפס צה אלא צמה שהא תפוס צמוסירה קרי תפס צה דהא צממוך נקט הא ליטנא ולרין לומר דתפס צה ואלו נמי מעט מחמתיה או דלמא מנהיג עדיף דלולא מחמתיה טובא דאי לא מיבעיא ליה צרכוב אלא משום דתפס צה גרידא א"כ מה פשוט צממוך מיושב דפטור והכי נמי דרכוב לא קני והלא לענין כלאים אינו תלוי כלל בתפיסה אלא צאלא מחמתיה ולענין קנין אינו תלוי כי אס תפס צה ולא צאלא מחמתיה: או דלא מנהיג עדיף כו'. תימה דלפטור ממתי' דמנהיג קונה צמקוס רכוב ואי רכוב איירי צמנהיג צרגליו כ"ש דמנהיג עדיף דאפילו צמקוס רכוב ומנהיג צרגליו קני כ"ש צמקוס רכוב לחודיה וי"ל דמן המנהיג אין להוכיח דקני מנהיג צמקוס רכוב דאפילו לא קני מיקרי מוחזק דכיון דמנהיג לחודיה שלא צמקוס רכוב קני מקרי מוחזק אפי' צמקוס רכוב ומ"מ לקמן מוכיח שפיר ממתינתין צרכוב לחודיה קני מאחר שקרי מוחזק דאי אפילו לחודיה לא קני סבדא הוא דאפי' מוחזק נמי לא הוי וכן לעיל דקאמר אילימא מהא שנים אוחזין האי אמר כולה אצמתי' אבל שנים שהגביו לא קנו התם נמי אע"ג דכמו שהם שניהם תפוסים לא קנו מקרי מוחזק כיון דאס היה מנהיג לחודיה אילו לא היה חציו תפוס צלד השני היה קונה לכך איקרי מוחזק אפילו עם חציו ומוסיפא אין להוכיח דרכוב ומנהיג קנו שניהם זה צמקוס זה דקמני אס היו שניהם מודים יחלוקו דאין שניהם צנהגה או צקנין אחר: רבוב צחודיה צא קני. נראה דרב יהודה היה מסופק אס שמע משמואל צרכוב לחודיה ומנהיג לחודיה ולא פשיט ליה דרכוב הוא דלא קני או אס שמע ליה צרכוב צמקוס מנהיג ואו מספקא ליה הי מינייהו קני דאי לא מספקא ליה אלא שמע משמואל צרכוב צמקוס מנהיג ומו לא א"כ ס"ל לשמואל דרכוב לחודיה קני והשתא פשיט רב יהודה דאפילו לחודיה לא קני: מדהו דתימא רבוב עדיף. פ"י חזקתו עדיף ויצטל את חזקת מנהיג קמ"ל דשניהם מוחזקים ויחלוקו אבל אין לפרש מהו דמיתא רכוב עדיף ויצטל את קנין המנהיג קמ"ל דשניהם קנו כדפרישית לעיל דאפילו לא הוי קני צמקוס רכוב מקרי מוחזק כיון דמנהיג לחודיה קני וא"ת לעיל כי פריך השתא יושב קני רכוב מיבעיא לי שני דקא משמע לן דלא צמטל חזקת רכוב דתפס צה ואלו מחמתיה את חזקת המנהיג דאי משום דתפס צה מנהיג נמי אולא מחמתיה טפי מרכוב אבל השתא דמיידי צמנהיג צרגליו דכיון דכל מה שיש צמנהיג יש צרכוב ועוד דתפס צה יצטל את חזקת המנהיג קא משמע לן ולפי מאי דלוקימנא השתא צמנהיג צרגליו אמיא כרבנן וכל שכן כרבי מאיר:

הוא דאמרין רובב ומנהיג חד קני וחד לא קני ואמר רב יהודה נחוי אגן מרתנן כפי כלאי הכיס המנהיג סופג מי וכו'. פ"י המנהיג כשיר (א) ובחברו דיש או חדש סופג מי והיושב מ"מ וי"מ מי ר"מ מיטר את הירושב בקרון. שמואל מפי' ותני הירושב בקרון סופג מי ר"מ מיטר והכיס פוטרין את הירושב בקרון ונה הירושב בקרון כמו רובב הוא וצ"ל דפרי ליה רבנן שפענין מינה דלא (א) הוא מנהיג ההמה שרובב עליה ולא מתעבירא כמותו ולא חרישה ולא ירשה לפיכך הוא פטור הלכך רובב לחודיה לא קני וכי רובב במקום מנהיג ודברים פשוטין הן. פ"י מוסירה כנון פרוכבא ואפסי כל בהמה כראוי לה. התוספ כמסירה לא קני לא במציאה ולא בנכסי הגר דהא לא מסר ליה אחרנא אבל מוסירה מחבירו קני דהא מסר ליה חבריה מיתבי היו שנים ורכבין על גבי בהמה וכו'. ופריך' במנהיג הבהמה שרובב עליה (בבבא קט"ז) וצ"ל:

רבינו הנאל

הוא דאמרין רובב ומנהיג חד קני וחד לא קני ואמר רב יהודה נחוי אגן מרתנן כפי כלאי הכיס המנהיג סופג מי וכו'. פ"י המנהיג כשיר (א) ובחברו דיש או חדש סופג מי והיושב מ"מ וי"מ מי ר"מ מיטר את הירושב בקרון. שמואל מפי' ותני הירושב בקרון סופג מי ר"מ מיטר והכיס פוטרין את הירושב בקרון ונה הירושב בקרון כמו רובב הוא וצ"ל דפרי ליה רבנן שפענין מינה דלא (א) הוא מנהיג ההמה שרובב עליה ולא מתעבירא כמותו ולא חרישה ולא ירשה לפיכך הוא פטור הלכך רובב לחודיה לא קני וכי רובב במקום מנהיג ודברים פשוטין הן. פ"י מוסירה כנון פרוכבא ואפסי כל בהמה כראוי לה. התוספ כמסירה לא קני לא במציאה ולא בנכסי הגר דהא לא מסר ליה אחרנא אבל מוסירה מחבירו קני דהא מסר ליה חבריה מיתבי היו שנים ורכבין על גבי בהמה וכו'. ופריך' במנהיג הבהמה שרובב עליה (בבבא קט"ז) וצ"ל:

(א) אלו י"ל דלא הי מנהיג ההמה כשירוב עליה דלא איתעבדא כמותו ולא הי כמרישה וירשה לפיכך וכו'.

שנים אוהזין פרק ראשון בבא מציעא

מ.

עין משפט
גד מצוה

כב א מיי פייז מהל
אציה הלי ה ועי
בשנות ומי"מ סג עין
עד טושי"ע ח"מ סי רעא
ספ"ק פ:
כג ב ג מיי שם הלי
טושי"ע שם ספ"ק ג:
כד ד ה טושי"ע ח"מ סי
רפט ספ"ק ה וע"ש:
כה ו ז מיי פ"ב מהל
מכירה הלי י ועין
כמ"מ סג עין פג
טושי"ע ח"מ סי קלו ספ"ק
ה:

רבינו הנגאל

פי איכא חד צד דלא
קני ימי שאומר משיכה
בחמור לא קני אבל בגמל
בין במשיכה בין בהנהגה
קני. ויש מי שאומר הנהגה
בגמל לא קנה אבל חמור
בין במשיכה בין בהנהגה
קני. פי פגיה רצועות
של מוסירה התנות על
לחיה ועל פרתתה. סוגיא
דשמעתא טלית מנתח על
גבי קרקע וחציה על גבי
עמוד בא אחד והגביה
חציה מעל גבי קרקע
ובא אחר והגביה חציה
שעל גבי עמוד. א"ל רכוב
אי קני אי לא קני תיש
ר"א אומר רכוב כשרה
קנה וכו' ודחי' התם
במנהיג ברגליו אי הכי
היינו מנהיג. ופיקי תרי
גוויי מנהיג. ואסקי' במקח
וממכר אי אמר ליה קני
כדרך שבני אדם קונין אי
ברשות הרבים רכוב קנה.

א) חסר פה בהעמקה וגולה
דל"ל קני מנהיג.

במדה זו לקמיה מפרש למעוטי מאי: אי הכי. דלמא קמא
איפכא קני אמאי קמני משיכה בגמל והנהגה בחמור ליערביניהו
וכו' מושכין ומנהיגין: איכא חד דל דלא קני. להכי לא מני למתני
במנהיגה משיכה והנהגה ותנא הכי מושכין בגמל ומנהיגין בחמור

מושך ומנהיג אין אבל רכוב כ"א. תימה מני"ל דלמא כ"ש רכוב
דמפיק ציה ואי משום לשיירה אנו בכל דוכתי תנא
כולהו קניינין וי"ל דממשנה יתיר' קדיין דליערביניהו ולתנייהו שנים
שהיו מושכין או מנהיגים בין בגמל בין בחמור וכו' לא מדקתני
צלישנא יתירא ש"מ דלמעוטי רכוב
אמא והיינו דפריך בטר הכי
וליערביניהו ולתנייהו וא"ת לעולם
מני"ל למעוטי רכוב דלמא הא דלא
ערביניהו כדי לאשמועינן דמשיכה
אורחא בגמל והנהגה בחמור ואפ"ה
אחד מושך ואחד מנהיג בגמל לא
מבטל משיכה לאורחא בגמל את
הנהגה דלאו אורחא וכן בחמור
איפכא ולכן תנא בטר הכי אחד
מושך ואחד מנהיג ולא למעוטי
רכוב וי"ל כיון ששמעינן דמשיכה
והנהגה שניהם קנו בגמל ובחמור
פשיטא שאין אחד מבטל חצירו משום
דהאי אורחיה והאי לאו אורחיה אבל
בממני' משמענו שפיר שאין מבטל
רכוב ומנהיג ברגליו את מנהיג
לחודיה לפי שיש ברכוב כל מה שיש
במנהיג ועוד דמפיק ציה: א"ל הכי
ליערביניהו ולתנייהו. לפי מאי דס"ד
דרכוב קני ומשיכה והנהגה בין בגמל
בין בחמור במדה זו קנה אתה
למעוטי שום קנין אחר או רכוב
במקום מנהיג: א"ל הכי היינו ר'
יהודה. הוה מני לאקשויי מגופה דקמני
או שהיה אחד מושך ואחד מנהיג
ש"מ דנחש לז קני: ורבנן נמי
רבוב במוסירה. אי גרסינן אי הכי
ה"פ אי אמרת בשלמא כשאין מנהיג
ברגליו ורכוב קני בהמה משום
דמפיק ציה א"ש דלא קני מוסירה
דנמלטין לא שייך קנין של מוסירה
אלא בהנהגה או משיכה אבל אי
מייירי במנהיג ברגליו לקני נמי
מוסירה במשיכת בהמה אי אמרינן
משוך בהמה זו וקני כלים שעליה קני
דלקמן מיבעיא לן אי קני אי לא
קני ליפשוט מהכא דלא מהני:

במדה זאת קנו ר' יהודה ואמר לעולם לא
קנה עד שתהא משיכה בגמל והנהגה בחמור
קתני מידה או שהיה אחד מושך ואחד מנהיג
מושך ומנהיג אין אבל רכוב לא הוא הדין
דאפילו רכוב והא דקתני מושך ומנהיג
לאפוקי מדר' יהודה דאמר עד שתהא משיכה
בגמל והנהגה בחמור קמשמע לן דאפילו
איפכא נמי קני אי הכי ליערביניהו ולתנייהו
שנים שהיו מושכין ומנהיגין בין בגמל בין
בחמור איכא חד צד דלא קני איכא דאמרי
משיכה בחמור ואיכא דאמרי הנהגה בגמל
ואית דמותיב מסיפא במדה זו קנה במדה זו
למעוטי מאי לאו למעוטי רכוב לא למעוטי
איפכא אי הכי היינו ר' יהודה איכא בינייהו
צד אחד דלא קנה אית דאמרי משיכה בחמור
ואיכא דאמרי הנהגה בגמל ת"ש יאחד רכוב
חמור ואחד תפוס במוסירה זה קנה חמור וזה
קנה מוסירה שמע מינה רכוב קני הכא נמי
במנהיג ברגליו אי הכי נקני נמי רכוב
במוסירה אימא זה קנה חמור וחצי מוסירה
וזה קנה חצי מוסירה בשלמא רכוב קני
דקמגבה ליה בן דעת אלא תפוס במוסירה
במאי קני אימא זה קנה חמור וכוליה מוסירה
וזה קני מה שתפוס בידו והאי מאי אמר תימצי
לומר המגביה מציעה לחבירו קנה חבירו
הני מילי היכא דקא מגבה ליה אדעתא
דחבריה האי אדעתא דידיה קא מגבה ליה
איהו לא קני לאחריו מקני אמר רב אשי יזה
קנה חמור ובית פגיה וזה קנה מה שתפוס
בידו והשאר לא קנה לא זה ולא זה רבי אבהו
אמר לעולם כדקתני הואיל ויכול לנתקה
ולחביאה אצלו יוהא דר' אבהו בברותא היא
דאי לא תימא הכי הטלית שהיא מונחת חציה
על גבי קרקע וחציה על גבי עמוד ובא אחד
והגביה חציה מעל גבי קרקע ובא אחר
והגביה חציה מעל גבי עמוד הכי נמי דקמא
קני ובתרא לא קני הואיל ויכול לנתק ולהביא
אצלו אלא הא דר' אבהו ברותא היא ת"ש
ר' אליעזר אומר ורכוב כשרה ומנהיג בעיר
קנה הכא נמי מנהיג ברגליו אי הכי היינו
מנהיג תרי גוויי מנהיג אי הכי רכוב בעיר
מאי טעמא לא קני אמר רב כהנא לפי
שאין דרכן של בני אדם לרכוב בעיר אמר
ליה רב אשי לרב כהנא אלא מעתה הגביה
ארנקי בשבת שאין דרכן של בני אדם
להגביה ארנקי בשבת הכי נמי דלא קני אלא
מאי דעבד עבד וקני הכא נמי מאי דעבד
עסקינן דאמר ליה קני כדרך שבני אדם קונין
ואי

כחלד מנין אוחזי שדרכו בשניהם:
במדה הו"א. קס"ד במשיכה או
בהנהגה בין בגמל בין בחמור: אחד
תפוס במוסירה. ואינו מנהיג: ש"מ
רכוב קני. שלא במקום מנהיג וכיון
דשלא במקום מנהיג קני כוליה
במקום מנהיג פלגי: נקני נמי רכוב
במוסירה. שבראש החמור שהוא
תכשית החמור וכחמור דמי: בשלמא
רכוב. מלית למימר דקנה בהגבהת
חצירו שהגביה ראשו השני מן הקרקע
דקא מגבה לה בן דעת: אלא תפוס
במוסירה במאי קני. פלגא והלא ראשה
השני מונח במקומו והגבהת הפקר לא
קניא עד דעקר כוליה: האי מאי.
דקא אמרת הגבהת תפוס במוסירה
לא הוה הגבהת לדידה והוה הגבהת
לאחריו אפילו אם תימצי לומר כו':
וכי פגיה. קיבצ"ל בלע"ז מה
שבראש החמור וכחמור דמי: מה
שפוס בידו. דמה שנתן ידו הוי
מגביה לגמרי: לא זה ולא זה. והכא
לחוטפו יחטוף: דקדקני. זה קנה
חמור זה קנה מוסירה אפי' צית
פגיה של חמור: הו"א ויכול.
התפוס במוסירה למושכו בכה ונתק
מראש החמור ויביאנו אלנו דהואיל
וראש החמור גבוה נוח להביאה
אלנו בנתיקה אחת: כדכ"א היא.
דלע"ג דיכול לנתק לאו הגבהת
היא: תליה על גב העמוד. דכיון
דבמקום גבוה הוא הלאומה בראשה
השני נוח לו לנתק ולהביאה אלנו
דלא מחסר הגבהת: הכי נמי דקמא
קני. דמי אגבהת קניא כולה משום
דיכול לנתקה. אם כן יש חילוק
בשנים שהגביהו מליאה זה מכאן וזה
מכאן בין מקום גבוה למקום נמוך
דהיכל דמי לראשה מונחים בקרקע
אין הגבהת של ראשון קונה כולה
שאין יכול לנתקו ולהביאו אלנו ממוך
שהוא ארוך ומונח בקרקע כל מה
שהוא נמוך ומושכו אחריו נגרר
הוא על גבי קרקע והיכל דאחד
מראשה גבוה כגון בראש החמור
או על גבי עמוד המגביה תחלה
ראש שעל גבי קרקע קונה כולה ואין
לא אשכחן תנא דמפלגי: רכוב כשרה.
בהמה של מליאה קונה אבל לא בעיר
וטעמא מפרש לקמיה ומנהיג אף בעיר
קנה וכ"ש כשרה. ש"מ רכוב לחודיה
קני כו': אין דרכן. משום גניעותא:
ואי

א) נעל ת.י. (ב) סי' כ"א
בדומא ועי' פסיקתא י"א.
בגליון מהי"ב. (ג) א' ש"י
במקום שעטו חממיס ולא
דננו סהכה לא רתה
לנתיס ולומר טע' אלא
אמרו כדומא היא כולמר
דמת חלונית היא. ערוך
ערוך בר ד"י. (ד) ועי' חוסי'
כמונת ל: ד"ה ולי דלא
מלן.

לעזי רש"י
קיבצ"ל [קיבצ"ל א].
רמת ראש. רסן.

מוסף רש"י

אם תימצי לומר
המגביה
לחבירו. כלומר אפילו אם
תמלא לומר המגביה כו'
לעיל ח.י. ובית פגיה.
צית לראש ילמיה שבו.
ואי צית לראש של אשכר
בשבת. ורואה לקחו' צ.

על ידו הואיל וסופו ליפול וי"ל דשאני הכא שתפוס בידו אחד מן הראש א"י הכא איירי כשנתק מן העמוד אינו ארוך כ"כ שיגיע ראש
השני לראש ושליש שלוק הן (וחיון דף קמ"א): דקאמר זיל טרוף אקן דלגביניהו ולקניניהו המס נמי הונבהו על ידו יומר ממה שהיה תחילה שהרי
קצת מפרסחים למעלה לכך (ז) קני: א"ל הכי רכוב בעיר מאי טעמא לא קני. אי גרסינן א"ה ה"פ אי אמרת בשלמא לא מייירי במנהיג
ברגליו לכך בעיר לא קני דלא אולא מחמתיה לפי שיש בני אדם שמדברים יחד ויש כמה דברים צאנע דהרבים אלא אי אמרינן במנהיג
ברגליו א"כ אולא מחמתיה טובא ואמאי לא קני:

על ידו הואיל וסופו ליפול וי"ל דשאני הכא שתפוס בידו אחד מן הראש א"י הכא איירי כשנתק מן העמוד אינו ארוך כ"כ שיגיע ראש
השני לראש ושליש שלוק הן (וחיון דף קמ"א): דקאמר זיל טרוף אקן דלגביניהו ולקניניהו המס נמי הונבהו על ידו יומר ממה שהיה תחילה שהרי
קצת מפרסחים למעלה לכך (ז) קני: א"ל הכי רכוב בעיר מאי טעמא לא קני. אי גרסינן א"ה ה"פ אי אמרת בשלמא לא מייירי במנהיג
ברגליו לכך בעיר לא קני דלא אולא מחמתיה לפי שיש בני אדם שמדברים יחד ויש כמה דברים צאנע דהרבים אלא אי אמרינן במנהיג
ברגליו א"כ אולא מחמתיה טובא ואמאי לא קני:

משוך